

DŽORDŽ R. R. MARTIN

„Zanosan, uzbudljiv... Martinov stil je tako živopisan
da će vas upečati pod samo nekoliko stranica.“

The Times

PLES SA ZMAJEVIMA

DEO PRVI:
SNOVI I PRAH

PETA KNJIGA PESME LEDA I VATRE

DŽORDŽ R. R. MARTIN

PLES SA ZMAJEVIMA

DEO PRVI:
SNOVI I PRAH

PETA KNJIGA PESME LEDA I VATRE

Naslov originala

George R. R. Martin

A DANCE WITH DRAGONS

Dreams and Dust

Copyright © George R. R. Martin 2011

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

OSTALI NASLOVI IZ SERIJALA *PESME LEDA I VATRE*:

Igra prestola

Sudar kraljeva

Oluja mačeva – deo prvi: Čelik i sneg

Oluja mačeva – deo drugi: Krv i zlato

Gozba za vrane – deo prvi

Gozba za vrane – deo drugi

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

ova je za moje fanove:

*Lodi, Trebal, Stigo, Pod, Kares, Jags, X-rej i Mr. X, Kejt, Čataja,
Mormont, Mič, Džejmi, Vanesa, Ro,
i Stabi, Luiz, Agrevejn, Vert, Malt, Džo, Mš, Telisijana,
Blekfajer, Bron Kameni, Kojotova Kćerka
i ostali ludaci i divljakinje iz Bratstva bez barjaka*

za moje volšebnike veba:

*Elio i Linda, lordovi Vesterosa, Zima i Fabio iz WIC-a, i Gibs
sa Zmajkamena, koji je sve to započeo*

*za ljude iz Ašaija u Španiji koji su nam pevali o medvedu i
devici lepoj i fantastičnim fanovima iz Italije koji su mi dali
toliko vina*

*za moje čitaoce u Finskoj, Nemačkoj
Brazilu, Portugaliji, Francuskoj i Holandiji
i svim drugim dalekim zemljama
gde ste čekali na ovaj ples*

*i svim prijateljima i fanovima
koje tek treba da upoznam*

hvala na strpljenju

MALO CEPIDLAČENJA O HRONOLOGIJU

Znam da je između prethodne i ove knjige prošlo mnogo vremena. Zato malo podsećanja nije naodmet.

Knjiga koju držite u rukama peti je tom *Pesme leda i vatre*. Četvrti tom je bio *Gozba za vrane*. Ovaj tom nije nastavak u pravom smislu te reči, već se odvija paralelno s njim.

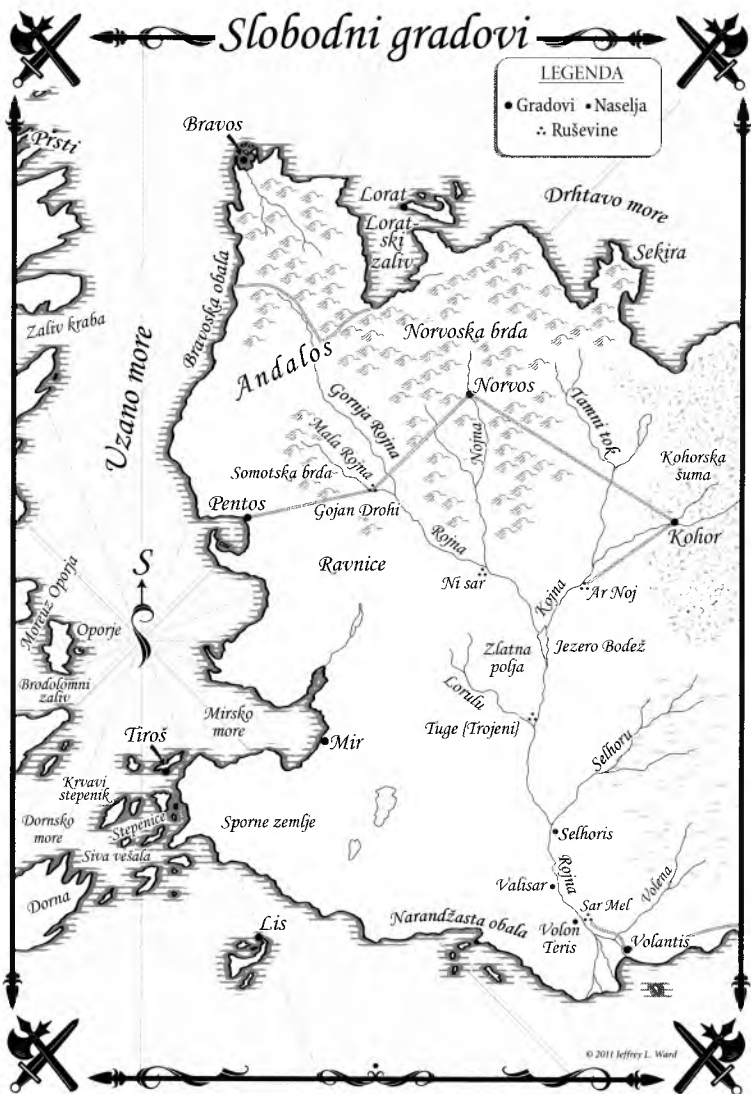
I *Ples* i *Gozba* nastavljaju priču neposredno nakon događaja opisanih u trećem tomu serijala, *Oluji mačeva*. Dok se *Gozba* najviše bavila događajima u Kraljevoj luci i oko nje, na Gvozdenim ostrvima i dole u Dorni, *Ples* nas vodi na sever do Crnog zamka i Zida (a i dalje) pa preko Uzanog mora u Pentos i Zaliv trgovaca robovima, da nastavi priču o Tirionu Lani-steru, Džonu Snežnom, Deneris Targarjen i svim drugim likovima koje u prethodnom tomu niste sreli. Umesto da se nastavlja jedna na drugu, ove dve knjige su paralelne... razdvojene su geografski a ne hronološki.

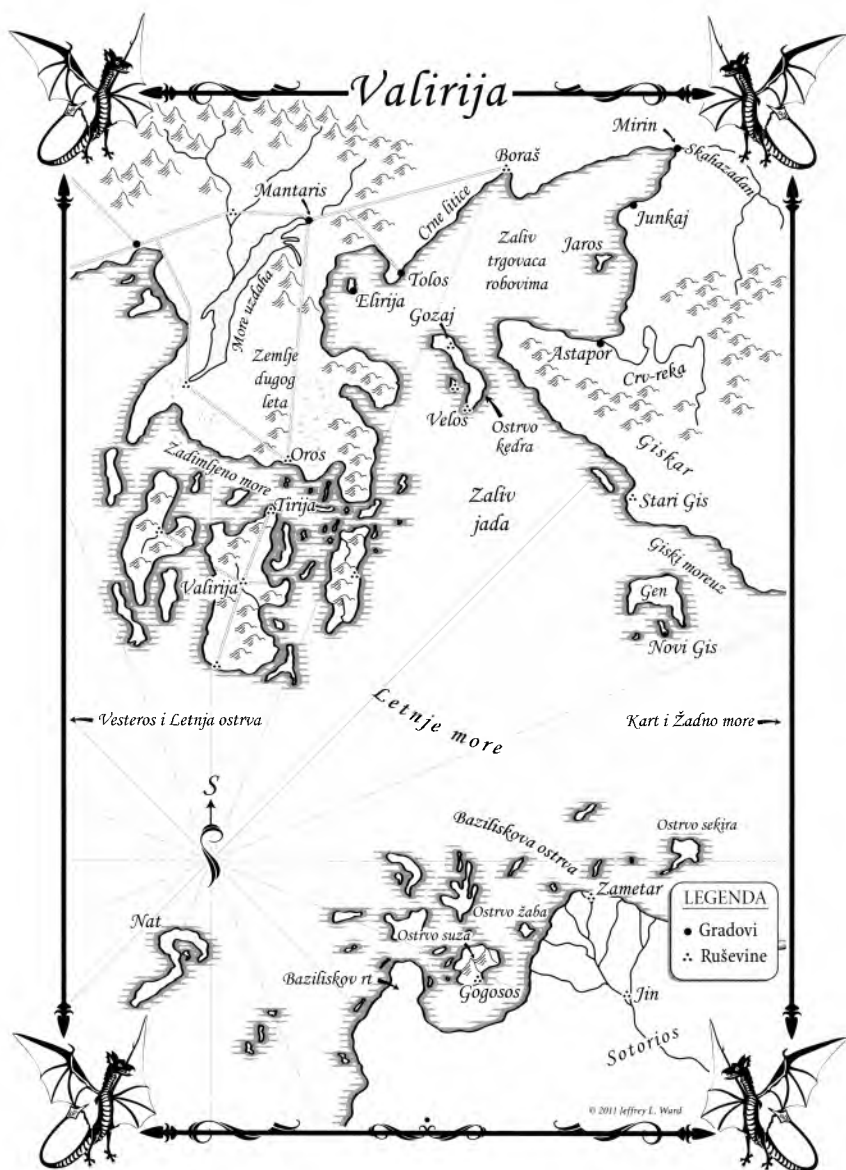
Međutim, samo do određene tačke.

Ples sa Zmajevima je duža knjiga od *Gozbe za Vrane* i bavi se dužim razdobljem. U drugoj polovini ovog toma primetićete da se neki od glavnih likova iz *Gozbe za vrane* ponovo pojavljuju. A to znači tačno ono što mislite da znači: priča je otišla dalje od vremena obrađenog u *Gozbi* i dva toka ponovo su se spojila.

Slede *Vetrovi zime*. U kojima će, nadam se, svi opet drhtati zajedno...

Džordž R. R. Martin
april 2011.

PLES SA ZMAJEVIMA

– deo prvi –

SNOVI I PRAH

PROLOG

Noć je smrdela na ljude.

Varga zastade pod drvetom pa onjuši, a sivosmede krzno su mu šarale senke. Povetarac mu je kroz borove doneo ljudski miris, zajedno sa onim slabijima, koji su govorili o lisici i zecu, foki i jelenu, pa čak i vuku. I to su bili ljudski mirisi, znao je varga; smrad starog krzna, mrtav i nakiseo, gotovo sasvim nadjačan mirisima dima, krvi i truleži. Jedino čovek dere druge zveri pa stavlja na sebe njihovu kožu i krzno.

Varge se ne boje ljudi kao što ih se boje vukovi. Mržnja i glad stegnuše mu se u trbuhu i on tiho zareža dozivajući svog jednookog brata, svoju malu lukavu sestru. Dok je jurio kroz drveće, ostali iz čopora u stopu su ga pratili. I oni su nanjušili isto. U trku je gledao i kroz njihove oči i nazirao sebe ispred. Dah čopora izbijao je u toplim belim oblacima iz dugačkih sivih njuški. Led im se zamrznuo između šapa, tvrd kao kamen, ali sada je počeo lov, sada je lovina bila pred njima. *Plen*, pomisli varga, *meso*.

Sam čovek je slabašan stvor. Krupan je i snažan, ima oštar vid, ali nikakav sluh i gluv je za mirise. Jelen, los pa čak i zec, svi su brži, medved i vepar snažniji su borci. Ljudi su međutim opasni u čoporu. Dok su se vukovi primicali plenu, varga začu zavijanje ljudskog šteneta, koricu sinoćnjeg snega kako se lomi pod trapavim ljudskim šapama, čegrtanje tvrdih koža i dugačkih sivih kandži koje ljudi nose sa sobom.

Mačevi, prošaputa glas u njemu, koplja.

Drveću su izrasli ledeni zubi i preteći su se kezili s golih smeđih grana. Jednooki se probi kroz rastinje prskajući snegom. Ostatak čopora ga je sledio. Uz brdo pa niz padinu na suprotnoj strani, sve dok se šuma nije otvorila pred njima i dok se nisu ukazali ljudi. Jedno je bilo žensko. Zavežljaj umotan u krzno bilo je njeno štene. *Nju ostavi za kraj*, prošapta glas, *opasnost su muškarci*. Urlali su jedan drugome, kao što to ljudi već čine, ali je varga nanjušio njihovu stravu. Jedan je imao drveni zub visok kao on sam. Bacio ga je, ali mu se ruka tresla i zub je odleteo previsoko.

Onda se čopor baci na njih.

Njegov jednooki brat preturi bacača zuba u smet pa ga zakla dok se ovaj otimao. Njegova sestra se zavuče iza drugog muškarca pa ga obori s leđa. Tako su žena i štene ostali za njega.

I ona je imala zub, mali zub od kosti, ali joj on ispade kada joj varga čeljustima steže nogu. Dok je padala, obema je rukama obgrlila svoje bučno štene. Pod krznima je ženka bila sama kost i koža, ali su joj sise bile pune mleka. Najslade je bilo meso šteneta. Vuk je čuvao najbolje zalogaje za svog brata. Svuda oko leševa zaleđeni sneg postao je ružičast i crven dok je čopor punio trbuh.

Ligama daleko, u maloj kolibi od naboja, sa slamnatim krovom i podom od utabane zemlje Varamir se stresao, nakašljao i oblizao usne. Oči su mu bile crvene, usne ispucale, grlo suvo, ali mu je ukus krvi i masti ispunio usta, bez obzira na to što mu je natečeni stomak vapijao za hranom. *Dečje meso*, pomislio je, prisećajući se Kvrge. *Ljudsko meso*. Zar je toliko nisko pao pa da čezne za ljudskim mesom? Gotovo da je čuo Hagona kako reži na njega: „Ljudi mogu jesti meso zveri a zveri meso ljudi, ali čovek što jede meso čoveka jeste čudovište.“

Čudovište. To je oduvek bila Hagonova omiljena reč. *Čudovište, čudovište, čudovište*. Jestu ljudskoga mesa je čudovišno, pariti se kao vuk s vukom jeste čudovišno a preuzimanje tela drugoga čoveka jeste najčudovišnije od svega. *Hagon je bio slabić, bojao se sopstvene moći. Umro je uplakan i sam kada sam mu istrгнуo drugi život*. Varamir je lično proždri njegovo srce. *On me je mnogo čemu naučio, a poslednje što sam od njega saznao bilo je kakav je ukus ljudskoga mesa*.

To je, međutim, uradio kao vuk. Ljudskim zubima nikada nije jeo ljudsko meso. Svejedno, neće svom čoporu zameriti na onoj gozbi. Vukovi su izgladneli koliko i on, suvi, smrznuti i gladni, a plen... *dva muškarca i žena, odojče u naručju, u begu od poraza i smrti. U svakom bi slučaju uskoro stradali, od hladnoće ili od gladi. Ovako je bilo bolje, brže. Ovako je bilo milosrdno*.

„Milosrdno“, reče on naglas. Grlo ga je peklo ali mu je prijalo da čuje ljudski glas, pa makar i sopstveni. Vazduh je mirisao na buđ i vlagu, zemlja je bila hladna i tvrda, a iz njegove vatre širilo se više dima nego toplote. Prišao je plamenu najbliže što je smeo, naizmenično kašljući i drhćući. Bok mu je damarao gde mu se rana otvorila, krv mu je natopila čakšire do kolena pa se pretvorila u tvrdnu smeđu koru.

Čičak ga je upozorila da bi se to moglo desiti. „Zašila sam je najbolje što sam mogla“, rekla je, „ali ti moraš da se odmoriš, da pustiš da zaceli, inače će se koža ponovo razdvojiti.“

Čičak mu je bila poslednja pratilja, kopljanica žilava kao stari koren, sva u bradavicama, spečena od vetra i izborana. Drugi su ga usput napustili. Jedno po jedno su zaostajali ili odmicali, išli za svoja stara sela, za Mlečnu vodu, za Tvrđidom ili za samotnu smrt u šumi. Varamir nije znao kuda i nije ga bilo briga. *Trebalo je da uzmem nekoga od njih dok sam imao priliku. Jednog od blizanaca, ili onu ljudeskaru izbrazdanog lica, ili ridokosog mladića.* Međutim, bojao se. Neko od njih bi možda shvatio šta se dešava. Onda bi se okomili na njega i ubili bi ga. A i Hagonove reči su ga proganjale, tako da je prilika izmakla.

Posle bitke su na hiljade njih lutale šumom, gladni, prestravljeni, u begu od pokolja koji ih je zadesio kod Zida. Neki su pričali o povratku u domove koje su napustili, drugi o novom jurišu na kapiju, ali je većina bila prosto izgubljena i nisu imali pojma kuda da pođu niti šta da rade. Pobegli su vranama u crnom i vitezovima u sivom čeliku, ali su ih sada pratili nemilosrdniji neprijatelji. Svaki dan je ostavljao još leševa pored staza. Neki su umirali od gladi, neki od hladnoće, neki od bolesti. Druge su ubili oni koji su im bili braća po oružju kada su krenuli na jug pod Mensom Rajderom, Kraljem s one strane Zida.

Mens je pao, govorili su preživeli jedni drugima očajnim glasom, *Mens je zarobljen*, *Mens je mrtav*. „Harma je mrtva, Mens je zarobljen, ostali su se razbežali i ostavili nas“, tvrdila je Čičak dok mu je zašivala ranu. „Tormund, Plačljivac, Šestokoža, sve hrabri pljačkaši. Gde su sada?“

Ona me ne zna, shvatio je tada Varamir, *a i kako bi?* Bez svojih zveri nije izgledao kao velik čovek. *Ja sam bio Varamir Šestokoža, koji je lomio hleb s Mensom Rajderom.* Ime Varamir je nadenuo sebi kada mu je bilo deset godina. *Ime dostojno velikog gospodara, ime za pesme, silno ime i užasno.* A ipak je pobegao od vrana kao prestravljeni zec. Strašni lord Varamir pokazao se kao kukavica, ali nije mogao da podnese da kopljanica to sazna, pa joj je rekao da se zove Hagon. Posle se čudio zašto mu je baš

to ime došlo na usne, od svih imena koja je mogao da izabere. *Pojeo sam mu srce i napio mu se krvi, a on me još proganja.*

Jednog dana, dok su bežali, kroz šumu je galopom naišao jahač na mršavom belom konju, vičući da svi treba da idu na Mlečnu vodu, da Plaćljivac okuplja ratnike za prelazak Mosta lobanja i udar na Kulu senki. Mnogi su pošli za njim; još više nije. Kasnije je jedan smrknuti ratnik u krznu i jantaru išao od vatre do vatre, savetujući sve preživjele da pođu na sever i utočište nađu u dolini Tenjana. Zašto je mislio da će to biti bezbedno kada su sami Tenjani odatle pobjegli Varamir nikada nije saznao, ali su stotine pošle za njim. Druge su stotine otišle sa šumskom vešticom kojoj se ukazala flota brodova što su došli da prevezu slobodni narod na jug. „Moramo naći more“, uzvikivala je Majka Krtica, i njeni su sledbenici pošli na istok.

Varamir je mogao biti među njima, samo da je bio snažniji. More je međutim sivo, hladno i daleko i on je znao da ovakav neće poživeti da ga vidi. Devet je puta bio mrtav i na samrti, a ovo mu je bila prava smrt. *Ogrtač od veveričjeg krzna*, prisetio se, *ubo me je zbog ogrtača od veveričjeg krzna.*

Vlasnica ogrtača bila je mrtva, od glave joj je ostala crvena kaša posuta komadićima kosti, ali je ogrtač izgledao topao i debeo. Padao je sneg, a Varamir je svoje ogrtače izgubio na Zidu. Svoja krzna za spavanje i vuneno rublje, svoje čizme od ovčje kože i krznom postavljene rukavice, svoje rezerve medovine i zalihe hrane, pramenove kose žena s kojima je legao, pa čak i zlatne grivne za mišice koje mu je Mens darivao, sve je izgubio i ostavio. *Goreo sam i umirao i onda sam bežao, gotovo lud od bola i strave.* Još ga je bilo sramota te uspomene, ali nije bio sam. I drugi su bežali, njih na stotine, na hiljade. *Bitka je bila izgubljena. Stigli su vitezovi, nepobedivi u čeliku, ubijali su sve koji bi stali da im se suprotstave. Bilo je ili bekstvo ili smrt.*

Od smrti međutim nije bilo tako lako pobeći. I zato, kada je Varamir u šumi nabasao na mrtvu ženu, kleknuo je da joj skine ogrtač i uopšte nije video dečaka, sve dok ovaj nije skočio iz skrovišta da mu zarije dugački koštani nož u slabinu i da mu istrgne ogrtač iz zgrčenih prstiju. „Pripadao je njegovoj majci“, rekla je mu je Čičak posle, pošto je dečak pobjegao. „Ogrtač je pripadao njegovoj majci i kada je video da je pljačkaš...“

„Bila je mrtva“, rekao je Varamir, kriveći lice dok mu je njena igla probijala kožu. „Neko joj je smrskao glavu. Neka vrana.“

„Nije vrana. Rogonozi. Sama sam videla.“ Njena igla je zatvorila posekotine u njegovom boku. „Životinje su to, a ko je ostao da ih ukroti?“

Niko. Ako je Mens mrtav, slobodni narod je osuđen na propast. Tenjani, džinovi i Rogonozi, pećinski ljudi isturpijanih zuba i ljudi sa zapadne obale s dvokolicama od kosti... svi su oni takođe osuđeni na propast. Pa čak i vrane. Možda toga još nisu svesni, ali ta crna dubrad stradaće zajedno s ostalima. Neprijatelj stiže.

U glavi mu je odjekivao Hagonov grubi glas. „Umrećeš desetinu smrti, momče, i svaka će boleti... ali kada ti dođe prava smrt, živećeš ponovo. Kažu da je drugi život jednostavniji i lepši.“

Varamir Šestokoža uskoro će spoznati istinu tih reči. Osećao je pravu smrt u dimu što je jednak lebdeo vazduhom, osećao je u vrelini pod prstima kada je zavukao ruku u odeću da opipa ranu. U njemu je međutim bila i jeza, duboko u kostima. Ovog puta će ga hladnoća ubiti.

Poslednja njegova smrt došla je od vatre. *Goreo sam.* U početku, u svojoj zbunjenosti, pomislio je da ga je neki strelac sa Zida probio vatrenom strelom... međutim vatra je bila *u njemu*, i gutala ga je. A bol...

Varamir je ranije umro devet puta. Jednom je umro od udarca kopljem, jednom s medveđim zubima u grlu, a jednom u bujici krvi dok je na svet donosio mrtvorođeno štene. Prvi put je umro kada mu je bilo samo šest, kada mu je očeva sekira smrskala lobanju. Čak ni to nije bilo tako strašno kao vatra u njegovoj utrobi, koja mu pucketa duž krila, *koja ga guta*. Kada je pokušao da odleti od nje, njegov užas je raspirio plamen tako da je ovaj goreo još vrelije. Jednog trenutka je jezdio iznad Zida, orlovskim okom prateći pokrete ljudi dole. Onda mu je plamen pretvorio srce u žeravicu i isterao mu duh da se vrišteći vrati u sopstvenu kožu i onda neko vreme jeste bio lud. Čak je i uspomena na to bila dovoljna da se sav strese.

Tada je primetio da je vatra zgasla.

Ostala je samo siva i crna hrpa izgorelog drveta, s ponekim komadićem žara koji prosijava kroz pepeo. *Još se dimi, samo treba dodati drveta.* Stežući zube od bola, Varamir se dovuče do gomile izlomljenog granja koje je Čičak ostavila pre nego što je otišla u lov, pa baci nekoliko štapića na pepeo. „Zapali se“, progrcao je. „*Gori.*“ Dunuo je u žar i izgovorio nemuštu molitvu bezimenim bogovima šume, brda i polja.

Bogovi nisu odgovorili. Posle nekog vremena i dim prestade da se diže. U kolibici je već postajalo hladno. Varamir nije imao kremen, nije imao trud, nije imao suvog drveta za potpalu. Nikada neće ponovo razgoreti tu vatru, ovako sam. „Čičak“, viknuo je, glasom promuklim i bolnim. „Čičak!“

Brada joj je bila šiljasta a nos pljosnat, na obrazu je imala beleg iz kog su rasle četiri tamne čekinje. Ružno i surovo lice, ali bi on ipak mnogo dao da ga sada ugleda na vratima kolibe. *Trebalo je da je uzmem pre nego što je*

otišla. Koliko je već nema? Dva dana? Tri? Varamir nije znao. U kolibi je bilo mračno a on je tonuo u san i izranjao iz njega, nikada sasvim siguran je li napolju dan ili noć. „Čekaj“, bila je rekla. „Vratiću se s hranom.“ I on je čekao kao budala, sanjao o Hagonu i Kvrgi i svim nedelima iz svog dugačkog života, ali su dani i noći prolazili i Čičak se nije vratila. *Neće se ni vratiti*. Varamir se pitao da li se možda odao. Je li otkrila na šta on pomišlja samo tako što ga je gledala, ili je izgovorio nešto u bunilu?

Čudovište, čuo je Hagona kako govori. Skoro kao da je ovde, tu u kolibi. „Ona je samo ružna kopljanica“, kazao mu je Varamir. „Ja sam velik čovek. Ja sam Varamir, varga, zverobraz, i nije u redu da ona živi a ja da umrem.“ Niko nije odgovorio. Nikoga nije bilo. Čičak je otišla. Napustila ga je, isto kao svi ostali.

I rođena ga je majka napustila. *Za Kvgom je plakala, ali za mnom nije ni suzu pustila*. Onog jutra kada ga je otac digao iz postelje da ga odvede Hagonu, nije htela ni da ga pogleda. On je urlao i ritao se dok ga je otac vukao u šumu, sve dok ga ovaj nije ošamario i rekao mu da umukne. „Tebi je mesto sa tvojim sojem“, bile su jedine njegove reči kada ga je bacio Hagonu pred noge.

I nije pogrešio, pomislio je Varamir drhteći. *Hagon me je mnogo čemu naučio. Naučio me je da lovim i pecam, da oderem životinju i očistim ribu, da se snalazim u šumi. I naučio me je putu varge i tajnama zverobraza, mada je moj dar bio jači od njegovog.*

Mnogo godina kasnije pokušao je da nađe roditelje, da im kaže da je njihov Grudva postao veliki Varamir Šestokoža, ali su oni oboje bili mrtvi i spaljeni. *Vratili se u drveta i potoke, vratili se u kamen i zemlju. Vratili se u prah i pepeo*. Tako je šumska veštica govorila njegovoj majci onog dana kada je Kvrge umro. Grudva nije želeo da bude grumen zemlje. Dečak je sanjao o danu kada će bardovi pevati o njegovim delima i kada će ga lepe devojkje ljubiti. *Kada odrastem postaću Kralj s one strane Zida*, obećao je Grudva samom sebi. Nije to postao, ali je daleko dogurao. Ljudi su se bojali imena Varamira Šestokože. Jahao je u bitku na leđima trinaest stopa visokog medveda, vezao je za sebe tri vuka i crnog risa i sedeo odmah uz Mensa Rajdera. *Mens me je ovamo i doveo. Nije trebalo da poslušam. Trebalo je da predem u svog medveda i rastrgnem ga na komade.*

Pre Mensa, Varamir Šestokoža je bio neka vrsta lorda. Živeo je sam u dvoru od mahovine, blata i otesanih debala koji je nekada pripadao Hagonu, a služile su ga njegove zveri. Desetak sela mu je plaćalo danak u hlebu, soli i pivu, donosili su mu voće iz svojih voćnjaka i povrće iz svojih vrtova. Do mesa je dolazio sam. Kada bi poželeo ženu slao je svog crnog risa da

je prati, i devojka koja bi ga ugledala pokorno bi došla u njegov krevet. Neke su dolazile plačući, jeste, ali su ipak dolazile. Varamir im je davao svoje seme, uzimao uvojke njihove kose da ih po nečemu pamti, pa ih je slao nazad. S vremena na vreme, neka seoska junačina došla bi s kopljem u ruci da ubije zverobraza i spase sestru, draganu ili kćer. Njih je ubijao, ali ženama nikada nije naudio. Neke je čak i blagoslovio decom. *Nakotom. Sitna, slabašna stvorenja, kao što je bio Grudva, a nijedno nije imalo dar.*

Strah ga je naterao da ustane, pa se zaljuljao. Držeći se za bok da zaustavi krv iz rane, Varamir se doteturao do vrata pa povukao u stranu otrcanu kožu koja ih je pokrivala. Suočio se s belim zidom. *Sneg.* Nije ni čudo da je unutra postalo tako mračno i zadimljeno. *Sneg* je napadao i zatrpao kolibu.

Varamir ga je gurnuo i sneg se urušio i popustio, još mekan i mokar. Napolju je noć bila bela kao smrt; bleđi tanki oblaci plešući su pratili srebrni mesec, dok ih je hiljadu zvezda hladno posmatralo. Video je grbave obrise drugih koliba zatrpanih snegom, a iza njih bleđu senku čuvarstva okovanog ledom. Južno i zapadno brda su bila bela pustoš, gde se ništa ne pomera sem snega na vetru. „Čičak“, viknu Varamir slabašno, pitajući se koliko je ona daleko mogla da ode. „Čičak. Ženo. Gde si?“

Negde daleko, vuk stade da zavija.

Varamira prođe drhtaj. Znao je to zavijanje kao što je nekada Grudva znao majčin glas. *Jednooki.* On je bio najstariji od njegove trojke, najkrupniji, najžešći. Tragač je bio vitkiji, hitriji, mlađi, Lukava je bila prepredenija, ali su oboje živeli u strahu od Jednookog. Stari vuk je bio neustrašiv, neumoljiv, divalj.

Varamir je u agoniji orlove smrti izgubio vlast nad svojim drugim zverima. Njegov crni ris je pobegao u šumu, dok je njegova bela medvedica okrenula kandže na one oko sebe i rastrgla četiri čoveka pre nego što ju je koplje oborilo. Ubila bi i Varamira da joj se približio. Medvedica ga je mrzela, besnela je svaki put kada bi on oblačio njenu kožu ili se penjao da je uzjaše.

Njegovi vukovi, međutim...

Moja braća. Moj čopor. Mnogu je hladnu noć prespavao sa svojim vukovima, okružen njihovim čupavim telima da se zagreje. *Kada umrem oni će se gostiti mojim mesom i ostaviti samo kosti da pozdrave otapanje kad stigne proleće.* Misao ga je čudno tešila. Njegovi vukovi su mu često donosili hranu iz svojih lutanja; bilo bi sasvim prikladno da na kraju on nahrani njih. Što ne bi počeo svoj drugi život kidajući toplo mrtvo meso sopstvenog leša.

Psi su bili najlakše zveri za povezivanje; živeli su toliko blizu ljudi da su i sami postali gotovo ljudi. Ulazak u pseću kožu bio je nalik na obuvanje stare čizme, omekšale od hoda. Kao što je čizma oblikovana da prihvati stopalo tako je i pas oblikovan da prihvati ogrlicu, makar to bila i ogrlica nevidljiva ljudskom oku. Vukovi su bili teži. Čovek može da se sprijatelji s vukom, može vuka čak i da ukroti, ali niko ne može zaista da *pripitomi* vuka. „S vukovima i ženama se vezujemo za čitav život“, često je govorio Hagon. „Kada uzmeš vuka, to je brak. Vuk je od tog dana deo tebe, a ti si deo njega. Obojica ćete se promeniti.“

Druge zveri je bolje ne dirati, tvrdio je lovac. Mačke su tašte i okrutne, uvek spremne da se okrenu protiv tebe. Los i jelen su lovina; ako predugo nosi njihovu kožu čak će i najhrabriji čovek postati kukavica. Medvedi, veprovi, jazavci, lasice... Hagon s njima nije imao ništa. „Neke kože, dečaće, ne želiš nikada da obučeš. Ne bi ti se dopalo ono što bi postao.“ Ptice su po njegovim rečima najgore. „Ljudi ne treba da se odvajaju od zemlje. Provedeš li previše vremena u oblacima nikad nećeš poželeti da se vratiš ovamo dole. Znam zverobraze koji su probali sokolove, sove, gavranove. Čak i u sopstvenoj koži sede kao ošamućeni i zure u prokleta plavetnilo.“

Nisu svi zverobrazi, međutim, smatrali isto. Jednom, kada je Grudvi bilo deset, Hagon ga je poveo na njihov skup. Varge su u tom društvu bili najbrojniji, vučja braća, ali su dečaku oni drugi bili čudniji i privlačniji. Borok je toliko ličio na divljeg vepa da su mu samo kljove nedostajale, Orel je imao orla, Bršljan svog crnog risa (čim ih je video, Grudva je pozeleo da i sam ima crnog risa), žena-koza Grizelu...

Niko od njih ipak nije bio snažan kao Varamir Šestokoža, čak ni Hagon, visok i mrgodan, sa šakama kao od kamena. Lovac je umro u suzama pošto mu je Varamir oteo Sivog, isterao ga napolje i uzeo zver za sebe. *Za tebe, starče, neće biti drugog života.* Varamir Trokoža, tako je sebe tada zvao. Sivi je postao četvrta, mada je stari vuk bio slab i gotovo bezub, pa je nedugo zatim pošao za Hagonom u smrt.

Varamir je mogao da uzme koju god zver poželi, da je potčini svojoj volji, da uzme njeno telo za svoje. Psa ili vuka, medveda ili jazavca...

Čičak, pomislio je.

Hagon bi to nazvao čudovišnim delom, najcrnjim od svih greha, ali Hagon je bio mrtav, proždran i spaljen. Mens bi ga takođe prokleo, ali je Mens zarobljen ili ubijen. *Niko neće znati. Biću kopljanica Čičak, a Varamir Šestokoža će biti mrtav.* Pretpostavljao je da će njegov dar nestati s njegovim telom. Izgubiće vukove i ostatak svojih dana proživeti kao neka

mršava, bradavičava žena... ali će ipak živeti. *Ako se ona vrati. Ako budem dovoljno jak da je uzmem.*

Preplavi ga talas vrtoglavice. Pao je na kolena a ruke su mu se zarile u smet. Digao je šaku punu snega pa je napunio njime usta, trljao njime kroz bradu i po ispucalim usnama, usisavajući tečnost. Voda je bila tako hladna da se jedva prisilio da guta, pa je ponovo shvatio koliko gori.

Od istopljenog snega je samo još ogladneo. Želeo je hranu u trbuhu, a ne vodu. Sneg je prestao da pada, ali je vetar jačao, ispunjavao vazduh kristalima, sekao mu lice dok se teško probijao kroz smetove, s ranom u boku koja se otvarala i zatvarala. Dah mu je stvarao iscepkani beli oblak. Kada je stigao do stabla čuvardrva, našao je odlomljenu granu dovoljno dugačku da posluži kao štaka. Teško oslonjen na nju, zateturao se ka najbližoj kolibi. Možda su seljani nešto zaboravili kada su pobegli... džak jabuka, komad suvog mesa, bilo šta da ga održi u životu dok se Čičak ne vrati.

Bio je nadomak cilja kada štaka puče od njegove težine a noge mu popustiše.

Koliko je dugo tu ležao dok mu je krv bojila sneg, Varamir nije znao. *Sneg će me sahraniti.* Bila bi to spokojna smrt. *Kažu da ti je pred kraj toplo, da si pospan i da ti je toplo.* Bilo bi lepo da mu ponovo bude toplo, mada se rastužio kada je pomislio da nikada neće videti zelene zemlje, tople zemlje iza Zida o kojima je Mens nekada pevao. „Svet iza Zida nije za naš soj“, imao je običaj da kaže Hagon. „Slobodni narod se boji zverobraza, ali nas i poštuje. Južno od Zida, klecavci nas love i kolju kao svinje.“

Ti si me upozorio, pomislio je Varamir, *ali si mi ti takođe pokazao i Morobdiju.* Sigurno mu nije bilo više od deset godina. Hagon je trampio tuce niski jantara i saonice s brdom krzna za šest mešina vina, kocku soli i bakarni kazan. Morobdija je bila bolje mesto za trgovinu od Crnog zamka; tu su stizale lađe, pune robe iz čarobnih zemalja preko mora. Vrane su znale Hagona kao lovca i prijatelja Noćne straže i rado su slušale njegove vesti o životu s one strane njihovog Zida. Neki su znali i da je zverobraz, ali o tome niko nije govorio. Tu je, u Istočnoj Morobdiji, dečak prvi put počeo da sanja o toplom jugu.

Varamir je osećao pahuljice kako mu se tope na čelu. *Ovo nije strašno kao spaljivanje. Neka zaspim i nikada se ne probudim, neka počnem svoj drugi život.* Njegovi vukovi su sada bili blizu. Osećao ih je. Ostaviće ovo slabašno telo, sjediniće se s njima, loviće u noći i zavijaće na mesec. Varga može da postane pravi vuk. *Ali koji?*

Ne Lukava. Hagon bi rekao da je to čudovišno, ali je Varamir često ulazio u njenu kožu dok ju je Jednooki jahao. Nije međutim želeo da

provede novi život kao ženka, sem ako nema drugog izbora. Tragač bi mu bolje odgovarao, mlađi mužjak... mada je Jednooki bio krupniji i žešći, i Jednooki je uzimao Lukavu kada bi bila u teranju.

„Kažu da na kraju zaboraviš“, rekao mu je Hagon, koju nedelju pre sopstvene smrti. „Kada čovekovo telo umre, duh nastavi da živi u zveri, ali svakog dana pamćenje slabi i zver postaje malo manje varga a malo više vuk, sve dok na kraju ne preostane više ništa od čoveka, bude samo zver.“

Varamir je znao da je to istina. Kada je uzeo orla koji je nekada bio Orelov, osetio je drugog zverobraza kako besni zbog njegove blizine. Orela je ubila izdajnička vrana Džon Snežni, a njegova mržnja prema ubici bila je tako snažna da je Varamir shvatio da i sam mrzi malog zverobraza. Znao je ko je Snežni čim je video velikog belog jezovuka kako nemo korača kraj njega. Jedan zverobraz uvek oseti drugog. *Mens je trebalo da mi dozvoli da uzmem tog jezovuka. To bi bio drugi život dostojan kralja.* Mogao je to da izvede, u to uopšte nije sumnjao. Dar je u Snežnom bio jak, ali je mladić bio neuk, još se opirao svojoj prirodi umesto da joj se raduje.

Varamir je video crvene oči čuvarstva kako zure u njega iz belog debila. *Bogovi me procenjuju.* Prođe ga drhtaj. U životu je uradio mnogo lošeg, mnogo užasnog. Krao je, ubijao, silovao. Ždrao je ljudskog mesa i napajao se krvlju smrtnika, dok je vrela i rumena šikljala iz preklanih vratova. Pratio je dušmane kroz šumu, skakao na njih usnule, čupao im creva kandžama i razbacivao ih po blatu. *Kako je samo slatko njihovo meso bilo.* „To je bila zver, a ne ja“, rekao je grubim šapatom. „To je bio dar koji ste mi dali.“

Bogovi nisu odgovorili. Dah mu je bled i maglovit lebdeo vazduhom. Osećao je led kako mu nastaje u bradi. Varamir Šestokoža sklopi oči.

Sanjao je stari san o izbi kraj mora, o tri psa što cvile, o suzama jedne žene. *Kvrge. Ona plače zbog Kvrge, a zbog mene nikada nije plakala.*

Grudva je rođen mesec dana pre vremena i tako je često pobolevao da niko nije očekivao da će poživeti. Majka je čekala da napuni četvrtu pre nego što će mu dati pravo ime, ali tada je već bilo prekasno. Čitavo selo je počelo da ga zove Grudva, imenom koje mu je nadenula njegova sestra Meha dok je još bio u majčinoj utrobi. Meha je i Kvrgi dala ime, ali se Grudvin mali brat rodio na vreme, krupan, rumen i snažan, i pohlepno je sisao majčine grudi. Htela je da mu da ime po ocu. *Kvrge je međutim umro. Umro je kada su mu bile dve a meni šest, tri dana pred dan imenovanja.*

„Tvoj mali je sada s bogovima“, rekla je šumska veštica njegovoj uplakanoj majci. „Nikada ga više ništa neće boleti, nikada više neće gladovati, nikada više neće plakati. Bogovi su ga odveli dole u zemlju, u drveta.

Bogovi su svuda oko nas, u kamenju i potocima, u pticama i zverima. Tvoj Kvrgra je sada s njima. On će biti svet i sve što je u njemu.“

Staričine reči probole su Grudvu kao nož. *Kvrgra vidi. On me gleda. On zna.* Grudva nije mogao da se sakrije od njega, nije mogao da se zavuče iza majčine suknje ni da pobegne s psima da izmakne očevoj srdžbi. *Psi. Repić, Njuškalo i Ljuti. Bili su to dobri psi. Bili su mi drugovi.*

Kada je njegov otac našao pse kako njuškaju oko Kvrginog tela, nije mogao da zna koji je to uradio, pa je digao sekiru na svu trojicu. Ruke su mu se toliko tresle da su mu trebala dva udarca da učutka Njuškala i četiri da obori Ljutog. Težak smrad krvi lebdeo je vazduhom, a zvuke pasa na umoru bilo je odvratno čuti, pa ipak je Repić prišao kada ga je otac pozvao. On je bio najstariji pas i dresura je nadjačala stravu. Kada je Grudva ušao u njegovu kožu, već je bilo prekasno.

Ne, oče, molim te, pokušao je da kaže, ali psi ne govore jezicima ljudi, tako da se začuo samo žalostan cvilež. Sekira je udarila staro pseto pravo među oči, a dečak je u izbi vrisnuo. *Tako su saznali.* Dva dana kasnije, otac ga je odvuкао u šumu. Poneo je sekiru, pa je zato Grudva mislio da će proći isto kao psi. Nije, već su ga dali Hagonu.

Varamir se probudi naglo, grčevito, a čitavo mu se telo treslo. „Ustaj“, urlao je glas, „ustaj, moramo da idemo. Ima ih na stotine.“ Sneg ga je prekrrio kao kruto belo ćebe. *Mnogo je hladno.* Pokušao je da se pomeri i shvatio je da mu se ruka zaledila za zemlju. Otkinuo je komad kože kada ju je odvojio. „Ustaj“, zaurla ona ponovo, „dolaze!“

Čičak mu se vratila. Držala ga je za ramena i tresla, vikala mu u lice. Varamir namirisa njen dah i oseti njegovu toplotu na obrazima utrnutim od hladnoće. *Sada, pomisli on, uradi to sada ili umri.*

Prizvao je svu snagu koju je još imao u sebi, iskočio iz svoje kože i na silu ušao u nju.

Čičak izvi leđa i vrisnu.

Čudovište. Je li to bila ona, on ili Hagon? Nije saznao. Njegovo staro telo pade u smet kada stisak prstiju popusti. Kopljanica se divljački grčila, krešteći. Njegov crni ris mu se žestoko opirao, a snežna medvedica je neko vreme bila gotovo luda, napadala je drveće i kamenje i mlatila oko sebe, ali je ovo bilo gore. „Izlazi, izlazi!“, čuo je sopstvena usta kako viču. Telo joj se zateturalo, palo, pa ponovo ustalo, ruke su joj mlatarale, noge joj se bacakale u jednu pa u drugu stranu kao u nekom nakaznom plesu dok su se njen i njegov duh borili za telo. Usisala je puna usta ledenog vazduha, i Varamir je imao delić trena da uživa u njegovom ukusu i osećaju tog mladog tela pre nego što njeni zubi zagrizoše tako da mu se usta ispuniše

krvlju. Digla je ruke do lica. Pokušao je da ih spusti, ali ruke nisu slušale i onda je sama sebi kopala oči. *Čudovište*, prisetio se, daveći se u krvi, bolu i ludilu. Kada je pokušao da vrisne, ona je ispljunula njihov jezik na sneg.

Beli svet se prevrnu i nestade. Na trenutak kao da je bio u čuvardrvu, kao da je zurio kroz urezane crvene oči gledajući kako se čovek na samrti slabašno grči na zemlji a slepa i krvava ludakinja igra pod mesecom, plače crvene suze i kida sopstvenu odeću. Onda je oboje nestalo i on se dizao, topio, duh mu je poneo nekakav hladan vetar. Bio je u snegu i u oblacima, bio je vrabac, veverica, hrast. Rogata sova tiho prolete između njegovih stabala, loveći zeca; Varamir je bio u sovi, u zecu, u stablima. Duboko ispod smrznute zemlje, crvi su slepo rili u mraku, a on je bio i u njima. *Ja sam šuma i sve što je u njoj*, pomislio je, radosno. Stotinu gavranova polete, grakćući jer su ga osetili kako prolazi. Veliki los zatuli, uznemirivši decu što su mu sedela na leđima. Usnuli jezovuk diže glavu te zareža u prazno. Pre nego što im srca ponovo otkucaše, on je prošao, u potrazi za svojim, za Jednookim, Lukavom i Tragačem, za svojim čoporom. Njegovi vukovi će ga spasti, rekao je sebi.

To mu je bila poslednja čovečja misao.

Smrt naiđe iznenada; osetio je udar hladnoće, kao da je bačen u ledenu vodu zamrznutog jezera. Onda je jurio po mesečinom obasjanom snegu, dok ga je čopor u stopu pratio. Pola sveta je bilo tamno. *Jednooki*, shvatio je. Zalajao je, a Lukava i Tragač zakevtaše za njim.

Pošto su stigli na greben, vukovi zastadoše. *Čičak*, prisetio se i nešto je u njemu tugovalo zbog onoga što je izgubio, a nešto zbog onoga što je učinio. Dole se svet pretvorio u led. Prsti mraza sporo su puzali uz čuvar-drvo, tražeći se uzajamno. Pusto selo više nije bilo pusto. Plavooke senke hodale su među snežnim humkama. Neke su na sebi imale smeđe, neke crno, a neke su bile nage, kože bele kao sneg. Vetar je uzdisao među brdima, otežao od njihovog mirisa: mrtvo meso, suva krv, kože što zaudaraju na buđ, trulež i mokraću. Lukava zareža i iskezi zube, sva nakostrešena. *Nisu ljudi. Nisu plen. Ovi nisu.*

Stvorenja dole su se kretala, ali nisu živela. Jedno po jedno, digla su glave ka tri vuka na brdu. Poslednje je pogledalo stvorenje koje je nekada bilo Čičak. Na sebi je imala vun, krzno i kožu, a preko toga ogrtač od inja koji je pucketao kada se kretala i blistao na mesečini. Blede ružičaste ledenjače visile su joj s prstiju, deset dugačkih noževa od sledene krvi. A u jamama gde su joj nekada stajale oči treperilo je slabašno plavo svetlo, dajući grubim crtama njenog lica sablasnu lepotu kakvu za života nikada nisu znale.

Ona me vidi.

TIRION

Plovidbu preko Uzanog mora proveo je u piću.

Brod je bio mali, njegova kabina još manja, ali mu kapetan nije dozvoljavao da izađe na palubu. Stomak mu se okretao od ljuljanja broda, a odvratna hrana bila je još odvratnija dok ju je bljuvao. Zašto bi međutim njemu trebali usoljena govedina, tvrdi sir i crvljiv hleb, kada ima vina da ga krepí? Bilo je crveno i kiselo, veoma jako. Ponekad je i vino bljuvao, ali je njega uvek bilo još.

„Svet je pun vina“, promumlao je u vlažnoj tami svoje kabine. Njegov otac nikada nije trpeo pijance, ali kakve to veze sada ima? Njegov otac je mrtav. On ga je ubio. *Strelíca u trbuh, moj gospodaru, samo za tebe. Da sam bolji strelac, gađao bih te u taj tvoj kurac kojim si me napravio, gade smrdljivi.*

U potpalublju nije bilo ni dana ni noći. Tirion je račun o vremenu vodio brojeći dolaske i odlaske malog od palube, koji je donosio hranu koju on nije jeo. Dečak je uvek donosio i četku i kofu, da počisti. „Je li ovo dornsko vino?“, upitao ga je Tirion jednom dok je vadio čep iz mešine. „Podseća me na jednu zmiju koju sam nekada poznavao. Bio je duhovit momak, ali se onda na njega srušila planina.“

Mali od palube nije odgovarao. Bio je ružan dečak, mada, mora se priznati, ipak privlačniji od izvesnog kepeca s pola nosa i ožiljkom od oka do brade. „Da te nisam nečim uvredio?“, upitao je Tirion dok je dečak ribao. „Naredili su ti da ne razgovaraš sa mnom? Ili ti je majku karao

neki kepec?“ Ni na to nije bilo odgovora. „Kuda plovimo? Reci mi bar to?“ Džejmi je spomenuo Slobodne gradove, ali nije rekao tačno koji. „Bravos? Ili Tiroš? Mir?“ Tirion bi pre išao u Dornu. *Mirsela je starija od Tomena, po dornskom zakonu Gvozdeni presto je njen. Pomoći ću joj da se izbori za ono što joj pripada, baš kao što je princ Oberin predložio.*

Oberin je međutim bio mrtav, glavu mu je u krvavu kašu pretvorila oklopljena pesnica ser Gregora Kleganija. Bez Crvene Kobre da ga dalje huška, hoće li Doran Martel uopšte uzeti u obzir tako opasnu igru? *Možda će me umesto toga baciti u lance i vratiti mojoj miloj sestri. Da nije Zid bezbedniji?* Matori Medved Mormont je rekao da Noćnoj straži trebaju ljudi kao što je Tirion. *Mormont je, međutim, možda mrtav. Slint je do sada već mogao postati zapovednik.* Taj kasapinov sin sigurno nije zabravio ko ga je poslao na Zid. *Želim li zaista da ostatak života provedem jedući usoljenu govedinu i ovsenu kašu u društvu ubica i lopova?* Mada, taj ostatak života ne bi bio preterano dug. Dženos Slint bi se za to postarao.

Mali od palube je nakvasio četku pa je muški ribao. „Jesi li nekada bio u kućama zadovoljstva u Lisu?“, upita kepec. „Možda tamo idu kurve?“ Tirion nije mogao da se seti valirijske reči za kurvku, a ionako je bilo prekasno. Dečak je ubacio četku u kofu pa je otišao.

Vino mi je otupilo duh. Visokovalirijski je naučio da čita još od svog meštra, u detinjstvu, mada ono što govore u Devet slobodnih gradova... pa, to i nije bilo pravo narečje, već devet narečja na putu da postanu devet različitih jezika. Tirion je znao nešto bravoskog i poneku reč mirskog. U Tirošu bi umeo da opsuje bogove, kaže čoveku da je varalica i naruči pivo, zahvaljuju najamniku koga je nekada poznavao u Steni. *U Dorni bar govore zajednički jezik.* Poput dornske hrane i dornskog zakona, dornski govor je začinjen rojnerskim primesama, ali čovek može da ga razume. *Da, Dorna, najbolje u Dornu.* Odvukao se na ležaj, stežući tu misao kao što dete steže lutku.

Tirionu Lanisteru nikada nije bilo lako da zaspi. Na tom brodu jedva da je uopšte i spavao, mada bi s vremena na vreme uspevao da popije dovoljno vina da se privremeno obeznani. Bar nije sanjao. Dovoljno se on nasanjao za jedan mali život. *A kakve sve samo ludosti: ljubav, pravda, prijateljstvo, slava. I san o tome da je visok.* Sve je to van njegovog domašaja, znao je sada Tirion. A ipak nije znao kuda kurve idu.

„Kuda god idu kurve“, rekao je njegov otac. *Njegove poslednje reči, a kakve su to samo reči bile.* Samostrel je okinuo, lord Tivin je seo, a Tirion Lanister se uskoro gegao kroz tamu pored Varisa. Sigurno se spustio nazad niz okno, dvesta trideset tri prečage do mesta gde je narandžasti

žar sijao u čeljustima gvozdenog zmaja. Ništa od toga nije pamtio. Samo zvuk samostrela i smrad kada su se očeva creva ispraznila. *Čak i u smrti je uspeo da se posere na mene.*

Varis ga je otrpao kroz tunele, ali su ćutali sve dok nisu izašli napolje blizu Crnobujice, gde je Tirion izvojevao slavnu pobjedu i izgubio nos. Tada se kepec okrenuo ka evnuhu i rekao: „Ubio sam oca“, istim glasom kojim bi čovek rekao: „Uštinuo sam prst.“

Gospodar šaptalica bio je obučen kao brat prosjak, u umoljčanu odoru od grubog smeđeg sukna, s kapuljačom koja mu je skrivala glatke debele obraze i okruglu ćelavu glavu. „Nije trebalo da sideš onim lestvicama“, rekao je prekorno.

„Kuda god kurve idu.“ Tirion je upozorio oca da ne izgovara tu reč. *Da nisam odapeo, on bi video da su moje pretnje prazne. Uzeo bi mi samostrel, kao što mi je jednom uzeo Tišu. Ustajao je kada sam ga ubio.*

„Ubio sam i Šai“, poverio se Varisu.

„Znao si šta je ona.“

„Jesam. Ali nisam znao šta je on.“

Varis se zakikota. „Sada znaš.“

Trebalo je da ubijem i evnuha. Samo još malo krvi na njegovim rukama, zar bi to išta menjalo? Nije umeo da kaže zašto je obuzdao nož. Nije to bila zahvalnost. Varis ga je spasao od glavosečinog mača, ali samo zato što ga je Džejmi na to prisilio. *Džejmi... ne, o Džejmiju je bolje ne misliti.*

Umesto toga je našao novu mešinu vina pa ju je sisao kao da je ženska sisa. Kiselo crno oblilo mu je bradu i nakvasilo prljavu tuniku, istu koju je na sebi imao u ćeliji. Brod mu se ljuljao ispod nogu, a kada je pokušao da ustane nagnuo se u stranu i žestoko ga bacio o zid. *Oluja, shvatio je, ili sam pijaniji nego što sam mislio.* Ispovraćao je vino pa je neko vreme u tome ležao, pitajući se hoće li brod potonuti. *Je li to tvoja osveta, oče? Da te nije Otac na nebu postavio za svoju desnicu?* „To je ono što sleduje rodoubici“, rekao je dok je napolju vetar zavijao. Delovalo je nepošteno da se mali od palube, kapetan i ostali podave zbog nečega što je uradio on, ali kada su bogovi to pa bili poštjeni? I otprilike tada negde progutala ga je tama.

Pošto je došao k sebi, činilo mu se da će mu glava pući, a da se brod okreće u vrtoglaviim krugovima, iako mu je kapetan tvrdio da su prispeli u luku. Tirion mu je rekao da umukne pa se slabašno ritao dok ga je ogromni ćelavi mornar hvatao pod mišku da ga odnese još niže, gde ga je čekalo prazno vinski bure. Bilo je malo i zdepasto, tesno čak i za jednog kepeca. Dok se otimao, Tirion se upišao i to je bila jedina posledica njegovog otpora. Nabili su ga glavačke u bure, kolena savijenih do ušiju. Patrljak

nosa užasno ga je svrbeo, ali su mu ruke bile tako pritisnute uz telo da nije mogao da se počee. *Nosiljka po meri čoveka mog ugleda*, razmišljao je dok su zakucavali poklopac. Čuo je viku dok su ga podizali. Pri svakom pokretu udarao je glavom u dno bureta. Svet se okretao i okretao dok se bure kotrljalo nadole, pa se zaustavilo uz prasak od koga mu je došlo da krikne. Drugo bure je udarilo u njegovo i Tirion se ugrizao za jezik.

To je bilo najduže putovanje koje je u životu prevalio, mada nije moglo trajati više od pola sata. Dizali su ga i spuštali, kotrljali i gurali, preturali i ispravljali i ponovo kotrljali. Kroz duge na buretu čuo je ljude kako viču, a jednom je u blizini zaništao konj. U kratkim nogama počeli su da ga hvataju grčevi i uskoro su ga toliko bolele da je zaboravio na damaranje u glavi.

Završilo se kao što je počelo, još jednim kotrljanjem od koga mu se zavrtilo u glavi i s još drmusanja. Napolju su čudni glasovi govorili na jeziku koji nije znao. Neko je počeo da tuče po gornjem delu bureta i poklopac se iznenada odškrinu. Svetlo navali unutra, i svež vazduh. Tirion pohlepno zadahta pa pokuša da se ispravi, ali samo uspe da preturi bure na stranu i prospe samog sebe na tvrdo utabanu zemlju.

Iznad njega se dizao nakazno debeo čovek račvaste žute brade, s drvenim čekićem i gvozdenim dletom u rukama. Njegov kućni mantil bio je dovoljno velik da posluži kao turnirski šator, ali mu se labavo vezani čvor razvezao, otkrivši ogroman beo trbuh i teške grudi koje su visile poput džakova sala obraslih grubim žutim maljama. Podsetio je Tiriona na crknutu morsku kravu koju je more jednom izbacilo u pećine ispod Livačke stene.

Debeli čovek pogleda dole pa se osmehnu. „Pijani kepec“, reče on zajedničkim jezikom Vesterosa.

„Trula morska krava.“ Tirionova usta bila su puna krvi. Ispljunuo ju je debelom pred noge. Nalazili su se u dugačkom, polumračnom podrumu sa zasvođenim tavanicama i kamenim zidovima ispeganim šalitrom. Okruživala su ih burad vina i piva, više nego dovoljno pića da žedan kepec prebrodi noć. *Ili čitav život.*

„Drzak si. To mi se sviđa kod kepeca.“ Kad se debeli nasmejao, salo mu se tako žustro zatreslo da se Tirion uplašio da će se ovaj srušiti i zgnječiti ga. „Gladan si, mali moj prijatelju? Umoran?“

„Žedan.“ Tirion se s mukom diže na kolena. „I prljav.“

Debeli čovek njušnu. „Prvo u kupatilo, baš tako. Onda hrana i mekan krevet, da? Moje sluge će se postarati za sve.“ Njegov domaćin odloži čekić i dleto. „Moj dom je tvoj. Prijatelj mog prijatelja preko vode jeste prijatelj Ilirija Mopatisa, da.“

Svakom prijatelju Varisa Pauka verovaću koliko i otrovnom pauku.

Debeli čovek ipak je ispunio obećanje o kupatilu. Čim se Tirion spustio u toplu vodu i sklopio oči, utonuo je u dubok san. Probudio se go na dušku od gušćjeg perja, tako mekanom da mu se učinilo kako ga je progutao oblak. Jezik mu je odebljao a grlo ga je peklo, ali mu je kita bila čvrsta kao metalna poluga. Prevalio se s kreveta, našao nokšir i počeo da ga puni, uzdahnuvši od zadovoljstva.

U sobi je bio polumrak, ali su se između kapaka pokazivale pruge žute svetlosti. Tirion je otresao poslednje kapi pa se odgegao preko šara mirskih ćilima mekanih kao mlada prolećna trava. Nespretno se popeo na prozorsko sedište i otvorio kapke da vidi gde su ga to Varis i bogovi poslali.

Ispod njegovog prozora šest trešnji golih i smeđih vitkih grana držalo je stražu oko mermernog jezerceta. Nag momak stajao je na vodi, u stavu za dvoboj, s tankim mačem u ruci. Bio je vitak i naočit, ne stariji od šesnaest leta, s ravnom plavom kosom koja mu je dodirivala ramena. Izgledao je toliko živ da je kepecu trebalo nekoliko trenutaka da shvati kako je napravljen od obojenog mermera, mada mu je mač sijao kao pravi čelik.

Na drugoj strani jezerceta nalazio se nekih dvanaest stopa visok zid od cigle, s gvozdanim šiljcima na vrhu. Iza se pružao grad. More krovova od crepa tiskalo se oko zaliva. Video je četvrtaste kule od cigala, veliki crveni hram, daleku vilu na brdu. Sasvim u daljini, sunce je svetlucalo na pučini. Ribarski brodići plovili su preko zaliva, jedra su im se nadimala na vetru i video je katarke većih brodova kako vire blizu obale. *Neki sigurno plovi za Dornu ili za Istočnu Morobdiju.* Nije međutim imao čime da plati put, a nije bio ni građen za veslača. *Možda bih mogao da se prijavim za malog od palube i da za put zaradim tako što će posada da se reda na meni čitavim Uzanim morem.*

Pitao se gde se nalazi. *Ovde čak i vazduh miriše drugačije.* Čudni začini namirisali su prohladni jesenji vazduh i čuo je slabašne krike kako lebde preko zida iz ulica s druge strane. Zvučalo je pomalo kao valirijski, ali je on prepoznavao tek svaku petu reč. *Nije Bravos, zaključio je, a nije ni Tiroš.* Te gole grane i hladnoća u vazduhu govorili su da nije ni u Lisu, Miru niti u Volantisu.

Kada je čuo vrata kako se otvaraju iza njega, Tirion se okrenuo da pogleda svog debelog domaćina. „Ovo je znači Pentos?“

„Baš tako. A šta drugo?“

Pentos. Pa, bar nije Kraljeva luka, i to je nešto. „Kuda idu kurve?“, čuo je sebe kako pita.

„Kurve se ovde mogu naći u bordelima, isto kao u Vesterosu. One ti neće biti potrebne, mali moj prijatelju. Izaberi koju hoćeš od mojih služavki. Nijedna se neće usuditi da te odbije.“

„Robinje?“, upita kepec značajno.

Debeli pogladi jedan krak nauljene žute brade, a taj gest je Tirionu delovao izuzetno opsceno. „Ropstvo je u Pentosu zabranjeno, po odredbama ugovora koje su nam Bravošani nametnuli pre stotinu godina. Svejedno, neće te odbiti.“ Ilirio se tromo, plitko pokloni. „Ali sada, mali moj prijatelju, moraš mi oprostiti. Ja imam čast da budem magister ovog velikog grada, a princ nas je sazvaio na zasedanje.“ Osmehnuo se, otkrivši usta puna krivih žutih zuba. „Istraži vilu i vrtove, ako želiš, ali ni po koju cenu nemoj da ideš van zidina. Najbolje je da niko ne sazna da si bio ovde.“

„Bio? Da nisam nekuda otišao?“

„Večeras će biti dovoljno vremena da o tome popričamo. Moj mali prijatelj i ja ćemo jesti i piti i kovati velike planove, da?“

„Da, moj debeli prijatelju“, odgovori Tirion. *Misli da me iskoristi za svoju dobit.* Trgovačkim prinčevima Slobodnih gradova profit je sve. „Vitezovi piljari i lordovi torbari“, zvao ih je njegov gospodar otac prezrivo. Svane li dan kada Ilirio Mopatis vidi veću dobit u mrtvom kepecu nego u živom, Tiriona će pre sutona strpati u novo vinsko bure. *Bilo bi dobro da odem odavde pre nego što taj dan stigne.* A da će stići, u to nije sumnjao; Sersei ga neće tek tako zaboraviti, a čak će se i Džejmi najediti kad otkrije strelicu u očevom stomaku.

Povetarac je mreškao vode jezerceta, svuda oko nagog mačevaoca. To ga je podsetilo kako bi mu nekada Tiša razbarušila kosu u lažnom proleću njihovog braka, pre nego što je pomogao očevim gardistima da je siluju. Za vreme svog bekstva razmišljao je o tim gardistima, pokušavao je da se priseti koliko ih je bilo. Čovek bi pomislio da će to pamtit, ali ne. Deset? Dvadeset? Stotinu? Nije znao. Svi su bili odrasli muškarci, visoki i snažni... mada su svi muškarci visoki za trinaestogodišnjeg kepeca. *Tiša je znala koliko ih je.* Svaki joj je dao srebrnog jelena, tako da je trebalo samo da prebroji novčiće. *Srebrnjak za svakog od njih a zlatnik za mene.* Otac je zahtevao da joj i on plati. *Lanister uvek plaća svoje dugove.*

„Kuda god idu kurve“, ponovo je čuo lorda Tivina kako kaže i ponovo je tetiva samostrela okinula.

Magister ga je pozvao da istraži vilu. U kovčegu od kedrovine s intarzijama od lapis lazulija i sedefa našao je čistu odeću. Odeća je bila krojena za dečaka, shvatio je dok se oblačio. Tkanina je bila prilično bogata, mada pomalo ustajalog mirisa, ali su nogavice bile preduge a rukavi prekratki, s